

Šifra: Tena19

PREMA SUNCU

LIKOVİ:

MAŠA

VITO, Mašin tata i trener trčanja

LANA, prijateljica

1. SCENA

(Jutro, sunce tek izlazi. Vito i Maša trče zajedno, sunce im osvjetljava lica. Sve je tiho osim cvrkuta ptica. Ne razgovaraju, ne gledaju se, samo trče. Maša malo ubrza.)

VITO: Ne bježi.

MAŠA: Ne bježim. Povučite me brzina.

(Vito je pusti. Gleda kako se odmiče, pa je sustigne.)

MAŠA: Idemo do mosta ili krug oko jezera?

VITO: Samo trči prema suncu.

(Trče.)

VITO: Slušaj ptice.

MAŠA: Danas su pretihe.

VITO: Ako ih ne čuješ, znači da previše lupáš nogama.

(Maša uspori. Oboje trče u tišini. Stanu. Hodaju.)

MAŠA: Mogu ovako cijelo jutro.

VITO: Znam.

(Sjednu na klupu. Vito vadi banane iz ruksaka. Pruža jednu Maši.)

MAŠA: Banane su najbolje nakon trčanja.

(Jedu skupa, šute.)

VITO: Volim ovo. Trčati prema suncu, jesti bananu s tobom...

MAŠA: Lijepo je.

(Kratka tišina. Uživanje.)

VITO: Ajmo.

MAŠA: Već?

VITO: Ne bih htio da nam pljusak pokvari trening.

(Maša ustaje)

MAŠA: Mogu ja i po kiši trčati.

VITO: Samo se čuvaj da se ne prehladiš pred natjecanje.

2. SCENA

(Atmosfera se mijenja. Atletska staza, crvene linije, brojevi, startni blokovi. Ovdje je sve jasnije, tvrđe. Maša se rutinski isteže. Vito drži štopericu i bilježnicu u koju zapisuje.)

VITO: Danas vježbamo tempo. Ništa dokazivanje.

MAŠA: Ja uvijek...

VITO: Znam. Ja ću ti udarati ritam.

(Vito pogleda sat.)

VITO: Imamo dvadeset minuta.

(Maša zauzme poziciju.)

VITO: Spremna?

MAŠA: Uvijek.

VITO: Tri. Dva. Jedan.

(Maša krene. Sada je to drugačije trčanje. Fokusirano. Brzo. Vito broji. Pljesak. Ritam.)

VITO: Dobro. Drži. Još.

(Maša prolazi pored njega. Okret. Ponovno.)

VITO: Ne guraj. Pusti da dođe.

(Maša se kontrolira. Trči fokusirano. Stane. Diše.)

MAŠA: Još jedan krug.

VITO: Ne.

MAŠA: Mogu.

VITO: Znam da možeš. Ali ne danas.

(Maša se namršti.)

MAŠA: Šteta.

VITO: Škola.

(Ta riječ joj padne teže nego "ne".)

MAŠA: Mogu zakasniti.

VITO: Ne.

(Pauza.)

MAŠA: Daj tata, još pet minuta.

(Vito sprema štopericu.)

VITO: Ništa tata, na stazi sam trener. Ako ostaneš, potrošit ćeš se. A ja te trebam sutra.

MAŠA: Okej tata... hoću reći, okej treneru.

(Maša gleda stazu. Još uvijek je puna energije.)

MAŠA: Mrzim kad je gotovo.

VITO: Zato i jesi dobra. Ajde sad, dolaze mi juniori. Jesi napisala zadaću?

MAŠA: Jel to pita tata ili trener?

VITO: Ne zezaj. Vidimo se popodne.

(Maša uzme ruksak. Krene, ali se okrene.)

MAŠA: Popodne će doći i ona moja prijateljica iz škole, Lana.

VITO: Okej.

MAŠA: Ma, neozbiljna je ona.

VITO: Neka dođe, trčanje je dobro i za neozbiljne.

(Odlazi. Vito je gleda sekundu predugo, pa krene.)

3. SCENA

(Zvoni za kraj nastave. Maša izlazi i kreće prema kući. Lana je pokušava sustići.)

LANA: Munja! Hej, Munjo, daj stani.

(Maša se ne trzne. Samo uzdahne.)

LANA: Munja nikad ne staje.

MAŠA: Nemoj me zezati.

LANA: Ali to je dobar nadimak.

MAŠA: Znam.

(Pauza.)

LANA: Hoćeš do mene? Mama neće biti doma, tata isto. Imam sok i čips.

MAŠA: Imam trening. *Imamo* trening.

LANA: Okej, ali to je poslije.

MAŠA: Pa ne možeš se natankati kole i prežderati čipsa prije prvog treninga.

LANA: *(zastane, pa sjedne do nje)* Joj, Munjo, kak si ti ozbiljna!

MAŠA: Jel dolaziš?

LANA: Dolazim, dolazim. Ozbiljno. Ne ujutro. Ali ovo popodne mi je okej.

(Maša je pogleda.)

MAŠA: Ako dođeš, nemoj kasniti.

LANA: Ne obećavam. Ali doći ću.

(Ustaje.)

LANA: I moram upoznati tvog tatu kako spada.

MAŠA: Kako spada?

LANA: Pa znaš...legenda.

(Maša se lagano namršti.)

MAŠA: On je samo Vito.

(Lana se nasmije.)

LANA: Za tebe.

(Odlazi.)

4. SCENA

(Atletska staza. Vito bilježi nešto. Maša se isteže. Lana dolazi zadihana. Malo nervozna.)

LANA: Dobar dan.

(Vito digne pogled.)

VITO: Bok. Ti si Lana?

LANA: Dobar dan, gospodine Vitomire Horvat.

(Vito se nasmije.)

VITO: Ne.

LANA: Oprostite, ja samo...

VITO: Ovdje nema gospodina. I nema prezimena. Na stazi vrijede druga pravila.

(Kratka pauza.)

VITO: Ja sam Vito.

LANA: Lana.

VITO: Dobro, Lana. Trčiš ili gledaš?

(Lana se nasmije, olakšano.)

LANA: Trčim. Mislim... pokušavam.

VITO: Pokušavanje je okej. Samo dođi do kraja.

(Maša ga pogleda. Zna taj ton.)

VITO: Zagrijavanje svi. Maša, ti vodi prvi krug.

(Maša krene. Lana krene za njom, malo prebrzo.)

VITO: Lana. Ne nju. Sebe.

(Lana uspori. Diše.)

LANA: Teško je kad je Munja ispred.

VITO: Danas je tempo.

(Trče krugove.)

VITO: Stop.

(Stanu.)

VITO: Lana, kako se osjećaš?

LANA: Kao da imam...četiri noge.

VITO: Dobro. To znači da ih osjećaš. Još jedan krug. Ali sporije.

(Trče. Lana uspije držati tempo. Maša primijeti.)

LANA: *(zadihana, ali ponosna)* Nisam umrla.

VITO: To je uspjeh.

(Lana pogleda Mašu.)

VITO: Vidimo se ujutro?

(Lana odmahne glavom.)

MAŠA: Lani je to previše rano.

(Vito ih pogleda.)

VITO: Sunce ne čeka nikoga.

5. SCENA

(Popodne na atletskoj stazi. Maša se zagrijava. Precizno. Bez viška pokreta. Lana ulazi zadihana, s ruksakom koji jedva skida.)

LANA: Kasnim. Ali imam opravdanje. Dva opravdanja. Jedno se zove matematika, drugo se zove mama.

VITO: Dobro je da si došla.

(Lana se malo iznenadi tom rečenicom. To joj se ne događa često.)

LANA: Stvarno?

VITO: Trčanje ne počinje kad stigneš. Počinje kad odlučiš da ostaješ.

(Lana to upije. Ne šali se.)

VITO: Krenimo lagano. Mašo, ti prva. Lana, zagrijavanje.

(Maša kreće. Ritam joj je jasan. Tijelo zna.)

VITO: Drži. Dobro. Još jednom. Ajde, Lana, idući krug se priključi.

(Lana krene. Malo nespretno, ali se trudi.)

LANA: Noge su mi nikakve.

VITO: Gledam ti ramena. Nemaš ravnotežu.

(Lana se automatski ispravi. Malo joj je bolje.)

VITO: Opusti se. Ne moraš sustići Mašu. Samo ostani.

LANA: *(Pokušava stići Mašu, govori dok trči)* Znaš da su me danas opet pitali jel' ti nadimak Munja zato što si brza ili zato što si... *(traži riječ)*

(Maša ne reagira odmah.)

LANA: ...čudna

MAŠA: Misliš, munjena?

VITO: Fokus.

LANA: Ma rekla sam im da prestanu.

(Maša pogleda Lanu. Kratko.)

MAŠA: Nisi morala.

LANA: Jesam.

(Lana stane.)

LANA: Rekla sam im da Munja znači da ideš ravno. Ne skrećeš, nema stajanja. A oni... oni skreću stalno.

VITO: Cure, nema pričanja na stazi. Još jedan krug.

(Maša kimne. Krenu opet. Maša je opet brža.)

VITO: Mašo, dobro. Lana, do kraja. Drži ritam.

LANA: *(Zaustavlja se, gleda)* Ionako je nikad neću stići.

VITO: Ne gledaj nju. Drži fokus.

(Lana otrči krug do kraja. Maša joj da "pet" pljeskom ruke.)

VITO: Dobro. Dosta za danas.

(Lana se osmjehne. Vito odlazi. Maša i Lana se presvlače nakon treninga.)

LANA: Tvoj tata je najbolji trener kojeg sam ikad imala.

MAŠA: Da?

LANA: Onaj iz košarke se samo derao, na plivanju mi je bilo grozno, a karate trener... same neke kineske filozofije.

(Lana se zadihala od previše pričanja.)

MAŠA: Bome si ti promijenila puno sportova.

LANA: Bila sam i na tenisu, odbojci, onda jedna godina hokeja na travi...

MAŠA: Znači, i trčanje je samo faza?

LANA: Mama želi da imam raspored: instrument, jezik, sport. Klavir, njemački, trčanje. Ili violina, francuski, tenis. Tako je svejedno. Samo da ne visim doma.

(Maša je gleda.)

LANA: Sori, opet sam se navinula i ne gasim se.

MAŠA: Baš.

LANA: Rekla sam sama sebi da ću prestati toliko mljeti. Kako ono kaže tvoj stari? Fokus. E da, fokus. Da sam barem malo više kao ti, Mašo.

MAŠA: Vidimo se sutra.

6. SCENA

(Idući dan. Maša se isteže prije trčanja. Lana dolazi gurajući električni romobil.)

LANA: I vikendom imaš trening?

MAŠA: Trening sam odradila ujutro. Ovo je za zabavu.

(Maša se nastavlja istezati.)

LANA: Nećeš ništa reći?

MAŠA: Što?

LANA: Romobil! I to na struju!

MAŠA: Fora.

(Lana stane na romobil, lagano se odgurne. Krene. Brzina je drugačija, klizi.)

LANA: *(smije se, viče)* Vidiš ovo? Ovo nije trčanje. Ovo je... vjetar u kosi!

(Vrati se.)

LANA: Moji su rekli da je opasan. Ali su mi kupili kacigu. Znaš kako to ide.

(Pokazuje kacigu. Još je ne nosi.)

MAŠA: Koliko ide?

LANA: Dovoljno.

MAŠA: To nije odgovor. Brzina se može izmjeriti.

LANA: *(smije se)* Ide brzo. Ne kužim se u sve ove gumbiće.

(Pauza.)

LANA: Hoćeš probati?

MAŠA: Ne znam.

LANA: Nije trening. Nema starta. Nema cilja. Samo... ideš. I osjećaš vjetar.

(Maša razmišlja. Gleda romobil. Gleda Lanu.)

MAŠA: Daj da probam.

(Maša stane na romobil. Nesigurna je. Lana ju drži.)

LANA: Drži ravno. Ne misli.

(Lagano krene. Sporije nego Lana.)

MAŠA: Ovo je... čudno.

LANA: Dobra čudno ili loša čudno?

(Maša ne odgovori odmah. Onda se lagano osmjehne.)

MAŠA: Drugačije.

(Maša vozi, a Lana trči kraj nje.)

LANA: Letiš, zar ne? Kao prava Munja! Kažem ti, ovo je na struju.

(Maša ubrza. Smiju se.)

MAŠA: Hej, ovo ide prebrzo!

LANA: Pusti gas.

MAŠA: Ne ide!

LANA: Stisni nešto, bilo što.

MAŠA: Nogom ću....

(Pokušava sići s romobila. Izokrene lijevu nogu i bolno jaukne. Lana dotrči.)

LANA: Jesi dobro?

MAŠA: Ne znam.

(Proba korak. Zastane.)

LANA: Hoćeš sjesti?

MAŠA: Ne. Samo... sekundu.

(Lana uzima romobila.)

LANA: Da zovem tvog tatu?

MAŠA: Na treningu je.

(Maša stoji. Ne dramalizira. Samo stoji.)

MAŠA: Ti idi.

LANA: Stvarno?

MAŠA: Da. Ja ću polako.

(Lana oklijeva.)

MAŠA: Idi.

(Lana automatski stavlja kacigu na glavu. Penje se na romobil i polako odlazi. Maša gleda za njom. Pokuša napraviti korak, ali previše je boli. Stoji u tišini, gleda u nogu, zatim u daljinu.)

7. SCENA

(Svjetlo je ranojutarnje, ali bez one lakoće iz prve scene. Maša i Vito ulaze zajedno. Hodaju.)

VITO: Jesi dobro spavala?

MAŠA: Jesam.

VITO: Stvarno?

MAŠA: Da.

(Kratka pauza dok hodaju.)

VITO: Mama mi je sinoć rekla da si vozila romobil.

(Maša se ne zaustavi.)

MAŠA: Samo malo.

VITO: Jel Lana imala kacigu?

MAŠA: Je.

(Pauza.)

MAŠA: Ali nisam je stigla staviti.

(Vito proguta komentar.)

MAŠA: Ionako nisam ozlijedila glavu, nego nogu.

VITO: Mašo...

MAŠA: Da, nisam imala fokus. Bilo mi je zabavno. Trenutak nepažnje.

(Još par koraka u tišini.)

VITO: Kako je noga?

MAŠA: Dobro.

VITO: Ajmo lagano. Samo da se razbudimo.

(Maša kimne. Krenu u lagani jogging. Par koraka je sve u redu. Onda se vidi mala promjena u Mašinom koraku. Usporava.)

VITO: Daj da vidim nogu.

MAŠA: Nije mi ništa.

(Još par koraka. Onda sama stane.)

MAŠA: Čudno je.

VITO: Kako?

MAŠA: Kao da nije... *(krene reći nešto, pa odustane)* ...ništa.

VITO: Dobro. Nećemo danas.

(Maša ga pogleda.)

MAŠA: Ali mogu...

VITO: Volio bih da ti doktor Rajić pregleda nogu.

MAŠA: Dobro.

(Sjednu na klupu. Jezero je mirno. Ptice se čuju.)

VITO: Danas baš glasno pjevaju.

(Vito otvara ruksak. Vadi dvije banane. Jednu pruži Maši.)

VITO: Uzmi.

(Maša pogleda bananu.)

MAŠA: Nisam gladna.

(Vito zastane.)

VITO: Uvijek si gladna.

MAŠA: Danas nisam.

(Tišina. Vito ne shvaća je li Maša ljuta na sebe ili njega.)

VITO: Onda kasnije.

MAŠA: Moram u školu.

VITO: Imamo još vremena.

MAŠA: Imam neki test.

(Ustaje. Uzima ruksak. Vito je promatra dok hoda s težinom u nozi. Nakon par koraka Maša se okrene.)

MAŠA: Ne brini.

(Vito ne odgovori odmah.)

VITO: Ne brini...

(Maša ode. Vito ostane sjediti još trenutak. Pogleda bananu u ruci. Zatim je polako vrati u ruksak.)

8. SCENA

(Maša ulazi sama na stazu za trčanje. Gleda stazu. Udahne. Krene trčati. Prvih nekoliko koraka joj ide. Onda tijelo samo uspori. Pokuša još jednom. I opet stane.

Ne sjeda. Ne ljuti se. Samo stoji.

Zvuk romobila u daljini. Lana ulazi, ovaj put s kacigom na glavi.)

LANA: Maša!

(Zaustavi se.)

LANA: Ej...uranila si.

MAŠA: I ti si.

LANA: Imam romobil, brzo sam tu. Gdje je Vito?

MAŠA: Ima drugi trening prije nas. U teretani je.

LANA: Joj da, danas je teretana. Zaboravila sam.

(Lana skine kacigu, drži je u ruci.)

LANA: A ti?

(Maša ne odgovori odmah.)

LANA: Što je doktor rekao?

MAŠA: Da ne smijem trčati.

LANA: Koliko?

MAŠA: Vidjet će kad oteklina splasne. Tjednima, možda mjesecima...

(Lana zastane. Prvi put nema šale.)

LANA: Ozbiljno?

MAŠA: Da.

(Tišina.)

LANA: A... hodanje?

MAŠA: Mogu.

LANA: Dobro.

(Pogleda sat.)

LANA: Moram na trening.

(Maša to čuje kao udarac. Lana stavi kacigu natrag.)

LANA: Hoćeš doći? Možeš sjediti.

(Maša odmahne glavom.)

MAŠA: Ne.

(Pauza.)

LANA: Munjo...

(Maša se trzne.)

MAŠA: Nemoj.

LANA: Oprosti. Navika.

MAŠA: Nisam Munja ako ne trčim.

(To ispadne oštrije nego što je htjela. Lana ne zna što reći.)

LANA: Ja... moram ići.

MAŠA: Znam.

(Lana krene, pa se okrene.)

LANA: Znaš da Vito ne voli kad se kasni.

MAŠA: *(suho)* Znam.

(Lana ode na romobilu. Maša ostaje sama, gleda za njom. Zatim pogleda stazu.

Pokuša još jedan korak. Ne ide. Sjedne. Po prvi put, ne zna što bi s nogama.)

9. SCENA

(Staza je prazna. Vito stoji sa štopericom. Pogleda sat. Zatim ulaz na stazu. Čeka. Sekunde prolaze. Lana ulazi užurbano, s ruksakom i kacigom u ruci. Očito je žurila.)

LANA: Oprosti. Kasnim.

(Vito pogleda sat.)

VITO: Minutu.

LANA: Kako ono Maša kaže, “na trening se dolazi deset minuta ranije”.

VITO: Tako je.

(Lana kimne.)

LANA: A Maša...?

VITO: Ne dolazi danas.

(Ne objašnjava. Pauza.)

LANA: Dobro.

(Lana je spremna za trening.)

VITO: Ne preskači zagrijavanje.

LANA: Neću.

(Radi kako joj je pokazao ranije.)

VITO: Lagani krug.

(Lana krene.)

VITO: Tempo.

(Vito plješće rukama u ritmu njenih koraka. Lana uspori. Pronađe ritam.)

VITO: Dobro.

(Lana trči krug. Završava. Diše.)

LANA: Jesam li prebrzo?

VITO: Taman. Još jedan krug.

(Lana krene opet. Ovaj put sigurnija. Vito sada pljesne tri puta. Zvuk pljeska je poznat.)

VITO: Drži tempo.

(Lana trči. Završava krug. Diše.)

LANA: Nisam mislila da ću... *(stane)* ...moći.

VITO: Možeš.

(Pauza. Lana pije vodu.)

LANA: Maša je rekla da ne smije trčati.

(Vito ne reagira odmah.)

VITO: Da.

(Tišina.)

LANA: Ja ne želim...

(Vito je pogleda. Ozbiljno, ali mirno.)

VITO: Ti radi svoje. Vрати se na stazu.

(Lana klimne.)

VITO: Ajmo, sprintovi.

(Lana stane na startnu crtu. Pogleda prazno mjesto pored sebe. Udahne.)

VITO: Spremna?

LANA: Jesam.

VITO: Tri. Dva. Jedan.

(Lana krene. Nije najbrža. Ali je fokusirana. U tom trenutku, na rubu staze, pojavljuje se Maša. Ne prekida njihov trening. Stoji i gleda. Vito ne vidi Mašu.)

VITO: Bravo, Lana. Fokus. Tako treba.

(Vito plješće i daje ritam. Svjetlo se zadrži na Maši koja promatra.)

10. SCENA

(Predvečerje kraj jezera. Maša sjedi na klupi, u običnim cipelama. Gleda u vodu. Dolazi Vito. Sjedne pored nje, ali ostavi mali razmak.)

VITO: Kako je prošlo?

MAŠA: Dobro.

(Pauza.)

VITO: Mama me zvala.

(Maša kimne.)

VITO: Rekla je da si bila hrabra.

MAŠA: Nisam ništa radila.

(Tišina.)

VITO: Ponudio sam da idem s vama.

(Maša slegne ramenima.)

MAŠA: Htjela sam da mama ide.

(Pauza.)

VITO: Gdje ste bile poslije?

MAŠA: Na sladoledu.

(Vito se okrene prema njoj, iznenađen.)

VITO: Mislio sam da ne voliš sladoled. Da ti je prehladan.

(Maša se lagano nasmije, ali odmah prestane.)

MAŠA: Više ne znam što volim. A što ne volim.

(Pauza.)

VITO: Što je doktor rekao?

(Maša gleda ravno.)

MAŠA: Mislila sam da ti je mama rekla.

VITO: Je, poslala mi je nalaze. Ali zanima me što je doktor tebi rekao.

MAŠA: Rekao je da je to... *(stane)* ...nezgodno mjesto. Za udarce. Za ponavljanja.

(Vito razumije.)

VITO: Natjecanja?

(Maša odmahne glavom.)

MAŠA: Ne preporuča. Rekao je da nije pametno. Bol će se vratiti.

(Tišina.)

VITO: Dobro.

(Maša ga pogleda. Kao da očekuje nešto drugo.)

MAŠA: Mama je pitala mogu li barem... *(stane)* ...rekreativno.

VITO: I?

MAŠA: Rekao je da mogu hodati. Plivati. Sve što ne opterećuje stopalo.

(Sjedenje postane nelagodno. Nema jezika za ovo.)

MAŠA: Uskoro će mrak.

(Maša ustane.)

MAŠA: Idem kući.

VITO: Hoću li s tobom?

(Pauza.)

MAŠA: Možeš.

(Krenu polako uz jezero.)

11. SCENA

(Mašina soba. Večer. Maša ulazi. U ruci drži ruksak. Spusti ruksak na pod. Gleda ga. Otvori ga. Izvadi tenisice za trčanje. Drži ih trenutak u rukama kao da će ih obuti. Spusti ih na krevet. Zatvori ruksak.)

Maša ode do stola. Otvori školsku bilježnicu. Pogleda zadatak. Uzme olovku. Ne piše. Zatvori bilježnicu.

Uzme mobitel. Pogleda ekran. Pročita nekoliko poruka, ali ne odgovori. Spusti mobitel.)
Sjedne na pod, nasloni se na krevet. Noge su joj ispružene. Ne zna kamo s njima. Pokuša ih prekriziti. Skine čarape i promatra svoja stopala. Legne na pod i digne noge u zrak. Gleda u stopala i lagano ih pomiče iznad svoje glave.

Svjetlo se gasi.)

12. SCENA

(Maša sjedi u kuhinji i piše zadaću. Vito ulazi, umoran, s torbom za trening.)

MAŠA: Kako je bilo?

(Vito skine tenisice.)

VITO: Dobro.

(Pauza.)

MAŠA: Je li Lana došla na vrijeme?

VITO: Je.

(Pauza.)

MAŠA: Kako joj ide?

VITO: Dobro. Napreduje.

MAŠA: Brža je od mene?

VITO: Brža je od sebe prije mjesec dana.

MAŠA: Da, da, znam... natječeš se samo protiv sebe. Nemoj se uspoređivati s drugima.

VITO: Tako je.

MAŠA: *(tiho, za sebe)* Da mogu trčati, pobijedila bih je.

VITO: Razmišljao sam nešto.

(Maša ne digne pogled odmah.)

MAŠA: Što?

(Kratka pauza.)

VITO: Stavit ću Lanu na natjecanje.

MAŠA: Kada?

VITO: Za mjesec dana. Njezino prvo.

(Tišina.)

MAŠA: Dobro.

(To "dobro" nije pristajanje ni protivljenje. Samo činjenica. Vito šuti. Maša bilježi nešto.)

MAŠA: Mama će mi kasnije pogledati zadaću.

VITO: Dobro. Ja se u to baš ne razumijem.

MAŠA: Znam.

(Tišina.)

VITO: Škola mi nikad nije išla.

(Maša digne pogled.)

MAŠA: Zato si se bavio sportom?

(Vito slegne ramenima.)

VITO: Valjda.

(Pauza. Maša pogleda prema vitrini s peharima.)

MAŠA: Puna vitrina.

(Vito pogleda u istom smjeru.)

VITO: Je.

MAŠA: Legendarni Vito.

(To kaže bez ironije, ali s nečim teškim.)

VITO: Imao sam i padove.

MAŠA: Jesi. Ali si se uvijek podigao.

(Vito se lagano nasmije, ali odmahne glavom.)

VITO: Nije to baš tako.

(Pauza.)

VITO: Kad pričaš unatrag, sve izgleda kao plan. A nije bio. U puno stvari sam bio loš.

(Tišina.)

MAŠA: Ja sam tek počela...i... Već sam na kraju.

VITO: Ne.

(Kratko.)

VITO: Možda to s trčanjem nije tvoja priča.

(Pauza.)

MAŠA: Trčanje mi je bilo sve.

(Vito ne odgovori odmah.)

MAŠA: Da sad isprobavam kao Lana? Da tražim ono nešto u čemu sam dobra? A bila sam najbolja u trčanju. Najbrža. Munja.

(Pogleda ga.)

MAŠA: I što sad?

(Vito sjedne. Umoran, ali prisutan.)

VITO: Ne znam.

(Maša ga ne gleda.)

MAŠA: Ti znaš samo trčati.

(Maša pogleda vitrinu. Zatim bilježnicu. Zatvori je i ode.)

13. SCENA

(Maša sjedi i baca kamenčiće u jezero. Dolazi Lana, bez romobila.)

LANA: Ej.

MAŠA: Bok.

(Pauza.)

LANA: Smijem sjesti?

(Maša se pomakne.)

LANA: Mama mi je rekla da su tvoji danas na nekoj proslavi.

MAŠA: Jesu. Rođendan od nekog...nekog iz mamine firme.

LANA: I Vito... mislim, tvoj tata je išao?

MAŠA: Je.

(Zastane.)

MAŠA: Njemu je to uvijek malo...čudno.

LANA: Kako?

MAŠA: Puno ljudi. Puno pričanja, pitanja.

(Lana se nasmije.)

LANA: A on zna pričati samo o sportu. I to u nekim kratkim rečenicama, kao ti. Fokus, fokus. Pa da, ne melju svi ovako kao ja. Meni mama i tata kažu da bih ja i na uši progovorila.

(Obje se smiju.)

MAŠA: Mama kaže da ju je na prvi spoj pozvao na planinarenje. Tamo ne moraš puno pričati. Samo hodaš.

LANA: To je lijepo.

(Kratka tišina.)

LANA: Ja sam... *(udahne)* ...malo nervozna.

MAŠA: Zbog natjecanja?

LANA: Da. Ipak mi je ovo prvi nastup.

MAŠA: Ma imala si već puno nastupa.

LANA: Da, klavir, odbojka, tenis.... Ali ovo je drugačije.

MAŠA: Da?

LANA: Možda mi je više stalo.

(Maša šuti.)

LANA: Mama i tata su rekli da ne mogu doći.

(Kaže to brzo, kao da skida flaster.)

MAŠA: Zašto?

LANA: Posao. Uvijek je nešto.

(Slegne ramenima.)

LANA: Njima je to sve isto. Sport, glazba, jezici... Bitno je samo da nešto radim.

MAŠA: Da ne visiš doma.

LANA: Da ne gledam televiziju.

(Pauza.)

LANA: Nemaju to... idi do kraja.

(Maša klimne.)

MAŠA: Moj tata to kuži.

LANA: Znam.

(Pogleda je.)

LANA: I zato se nekako bojim....

MAŠA: Čega?

LANA: Da neću biti dovoljno dobra.

(Maša razmisli.)

MAŠA: On ne gleda tako.

LANA: Kako znaš? Rekao ti je?

MAŠA: Ne, ali znam.

(Pauza.)

LANA: Njemu riječi baš i ne idu, jel' da?

MAŠA: Ne. Ali zna kad treba stati. I kad treba stisnuti.

LANA: Hoćeš doći na natjecanje?

MAŠA: Ne znam. Vidjet ću.

LANA: Dobro.

(Ustane.)

LANA: I... ako se pogubim...

MAŠA: Gledaj ravno. Fokus. Vjetar u kosi.

(Lana se nasmije.)

LANA: Munja.

(Maša se ovaj put ne trzne.)

MAŠA: Samo Maša.

(Lana kimne.)

LANA: Samo Lana.

(Osmjeh.)

14. SCENA

(Dan natjecanja. Gužva ljudi koja se naznačuje zvukom: udaljeni glasovi, zvižduk, navijanje. Maša stoji sa strane. Nema trenirku, ni tenisice. Lana se zagrijava u daljini. Vito prilazi Maši.)

VITO: Došla si.

MAŠA: Jesam.

VITO: Drago mi je.

(Šutnja. Promatraju Lanu.)

VITO: Misliš da je spremna?

MAŠA: Ti si trener, tata.

(Vito se osmjehne.)

MAŠA: Ne brini.

(Vito odlazi do Lane, daje joj zadnje upute. Maša ih promatra.)

RAZGLAS: Natjecateljice na start.

(Lana stane na startnu liniju. Pogleda kratko prema publici, njenih roditelja nema. Pogleda prema treneru. On joj pokaže palac gore.)

RAZGLAS: Na mjesta... Spremne... Sad!

(Lana krene trčati. Maša je prati pogledom. Nesvjesno, prstima broji korake. Zvuk cilja. Pljesak u daljini. Lana staje. Skače u zrak od sreće.)

RAZGLAS: Prva staza... Lana!

(Vito plješće. Maša prilazi Lani.)

MAŠA: Čestitam.

LANA: Hvala.

(Pauza.)

LANA: Vidjela sam te.

MAŠA: Znam.

(Vito im se približi.)

VITO: Bravo Lana. Bila si mirna.

LANA: Jesam.

VITO: To je dobro. Ostale bilješke ti dam na treningu.

(Vito je potapše po ramenu i odlazi. Lana je uspuhana. Okreće se Maši.)

LANA: Ostale bilješke?

MAŠA: Uvijek može bolje.

(Lupne je po ramenu.)

MAŠA: Ali sad je vrijeme za slavlje!

LANA: Jeej! *(Lana kao da je jedva dočekala)* Jesi vidjela kako sam projurila kraj one u plavom dresu? Ona mi je dala zamah i motivaciju do cilja, ubrzala sam, pazila na disanje i samo pratila ritam udaraca stopala na...

(Lana ne može pričati koliko se uspuhala. Maša se smije. Uzme bocu vode i pruži Lani.)

MAŠA: Popij.

(Lana uzme.)

LANA: Hvala ti.

15. SCENA

(Jutro na jezeru. Vito stoji kraj klupe. Dolazi Maša. Ne žuri.)

VITO: Drago mi je što si došla.

MAŠA: Nisam bila sigurna.

(Maša sjeda. Vito sjedne pored nje. Tišina koja nije neugodna.)

VITO: Navika je čudna stvar.

MAŠA: Je.

(Pauza.)

VITO: Još se budim u isto vrijeme. Bez alarma.

MAŠA: I ja.

(Kratki osmijeh. Vito otvori ruksak. Izvadi dvije banane. Pruži jednu Maši. Ona uzme.)

MAŠA: Ne znam jel još uvijek slatka.

VITO: Vidjet ćemo.

(Ogule banane. Jedno vrijeme samo jedu.)

MAŠA: Sjećaš se kad si uvijek govorio “još jedan krug”?

VITO: Sjećam se.

MAŠA: Nikad nije bio zadnji.

VITO: To je bila ideja.

(Pauza.)

MAŠA: Sad mi je čudno... *(stane)* ...što nema ničega... što nemamo to nešto.

(Vito razmisli.)

VITO: Imamo jutro.

(Maša pogleda oko sebe.)

MAŠA: Da.

(Ustane.)

VITO: Ne moramo trčati.

(Krene uz stazu. Hoda. Zatim, gotovo neprimjetno, potrči par koraka. Stane.)

MAŠA: Nije loše.

VITO: Nije.

(Maša se vrati.)

MAŠA: Znaš...

(Pauza.)

MAŠA: Neki ljudi su... posebni.

VITO: Mhm.

MAŠA: Neki nisu.

(Tišina.)

MAŠA: Mislim da to ne mora biti problem.

VITO: Meni si ti posebna.

MAŠA: To kažeš samo zato što si mi tata.

VITO: Samo? Biti tvoj tata, pa to je sve.

MAŠA: Ne zezaj.

VITO: I svako bih jutro proveo s tobom.

MAŠA: Možemo hodati, slušati ptice, jesti banane...

VITO: A ako nam dosade banane, možemo i na banana split.

MAŠA: Prehladno.

VITO: Navikneš se.

(Maša ustaje.)

MAŠA: Hoćemo krug oko jezera? Lagana šetnja.

VITO: Može. Samo prema suncu.

(Smiju se. Vito ustaje s klupe. Zajedno polako hodaju. Lica su im obasjana svjetlom.)

KRAJ.